

Сергій Комберянов
КРАДІЇ ПАМ'ЯТІ

Повість

Київ
«СМОЛОСКІП»
2016

УДК 821.161.2'06-322.4

ББК 84(4Укр)6-44

К63

Уявіть собі, що одного дня вас повністю позбавили пам'яті. У вас є лише ваше тіло і ваша мова — чи достатньо цього, щоб бути повноцінною людиною? Як дізнатися хто ви, скільки вам років, чи є у вас рідні?

Головні герої цієї повісті за допомогою лікарів та слідчих шукають відповідь на ці питання, але найбільше їх турбує інше: хто з ними це зробив і чому?

Цей напружений трилер захоплює не лише неочікуваністю кожної наступної фрази, але й тим, що змушує читача замислитися — чи насправді нас теперішніх визначаємо ми у минулому, ким би ми були без цього багажу знань і досвіду? Є можливість дізнатися, прочитавши повість Сергія Комберянова.

В оформленні видання використані гравюри
Юліуса фон Каросфельда з «Біблії в картинах»

Я з відчутним зусиллям розплющив очі й у променях слабого сонячного світла побачив голе дівоче тіло.

Дівчина лежала за кілька метрів від мене в якійсь неприродній викривленій позі, ніби польова квітка, на яку щойно наступили ногою. Однак єдине, що спало мені на думку тієї миті, — довершена краса.

Мій хтивий погляд повільно сканував її, наче всотував, від кінчиків пальців ніг до маківки: кожна ділянка молодого тіла була досконалою. Деревя навколо малювали своїми тінями химерні візерунки на дівочій оксамитовій шкірі, мов намагалися зодягнути красуню, однак їхні спроби були марними.

Долаючи важкість у голові й усьому тілі, я поглядом навпомацки ковзав шкірою дівчини від помальованих у персиковий колір нігтиків на ногах до різьблених колін і аж до опуклих вигинів стегон, мов піщаних дюн, — бездоганна картина.

Засоромившись, оминаю ледь помітне русяве волосся внизу живота, концентруюся на самому пласкому животі, що зароджував повільне дихання й щораз дужчою хвилею передавав його до невеличких ідеальної форми грудей. Від них так само ніяковію та біжу далі, однак прихплюю із собою образи побаченого.

За тактовну сором'язливість мене винагороджують красою тонких граційних рук, у міру загострених плечей, витонченої довгої шиї та неперевершено гарного обличчя.

Воно справді було саме таким — неперевершеним. Із пухкими рожевими губами, що цвітом троянди буяли під маленьким прямим носиком, і густими віями-крилами на заплющених очах. Довге волосся кольору сухого піску локонами заледве торкалося її щік й плечей та створювало образ, який, здавалося, був покликаний вабити й вабити до себе, стверджуючи, що нічого красивішого ти у світі не побачиш.

Кульмінацією в цій симфонії тілесної краси стала мить, коли вона розплющила очі, — тоді їхній блакитний колір перевершив усе, геть усе, що я бачив до цього. У них була її доброта, щирість, здатність до співчуття. Людина з такими очима, певне, дуже любить дітей, а вони так само мають обожнювати її. Як інакше, якщо очі такі блакитні.

Дівчина кілька секунд озиралася навколо, дещо напружена й зацікавлена, а потім так само повільно почала сканувати своїм поглядом мене — теж зовсім голого й у такій самій природній позі.

Я відчув ніяковість і сильне хвилювання від того, що такі «оглядини» змусили б її зробити висновки, цілком протилежні до моїх. Однак я швидко про це забув,

оскільки усвідомив, що ми з дівчиною не самі на цій галявині біля хвойного лісу. Голі тіла вкривали землю навколо нас, і вони так само лежали у дивних, неприродних позах.

Неподалік дівчини я побачив тілистого старшого чоловіка з короткою сивою бородою й таким самим сивим волоссям на грудях і плечах. Праворуч і ліворуч від мене видніли тіла значно молодших людей.

У голові все було як у тумані, — я не розумів, як сприймати те, що бачу. Лише відчував сильне хвилювання, зовні не помітне: тіло було цілком розслабленим і спокійно собі лежало на густій траві, від якої линули гіркуваті пахощі.

Я вирішив підвестися, це виявилось просто-таки нереальною місією — відчув важкість у всьому тілі й різкий біль у потилиці.

Заплющив очі від болю, а коли розплющив, зміг побачити, як позаду старшого чоловіка повільно почала підводитися ще одна людина.

Білявий, кремезний, коротко стрижений голий чоловік із дуже широкими плечима та чималими м'язами напружено підводився із землі й озирався.

Наші погляди зустрілися — і тоді я зрозумів, що він, певно, молодший, аніж мені спершу здалося, — йому ще немає тридцяти, хоча тієї миті я не зовсім усвідомлював вікових категорій.

Саме така думка майнула в моїй голові та стала першою з низки неприємних висновків-усвідомлень.

Наприклад, я зрозумів, що не знаю свого віку. Хоч би як намагався пригадати — все марно. Після цього я усвідомив, що взагалі не знаю жодної зі своїх характеристик, окрім статі, що, вочевидь, стало набутиим знанням після побіжного огляду власного тіла.

Не відав ані свого імені, ані прізвища, ані виду діяльності. Не знав, який вигляд має моє обличчя, які в мене очі, чи їхній колір свідчить бодай про щось.

Перевівши кілька разів погляд із хлопця на дівчину, зрозумів, що вони перебувають майже в тому самому стані невизначеності, що і я. Такий висновок спричинив у мені ще більший страх і напруження, як, напевно, і в них, та змушував пильно вдивлятися в оточення в пошуках додаткової інформації.

Раптом почувися слабкі крики десь віддалік. Вони ставали щоразу гучнішими. Я відчув напад шаленого страху, серце сильно калатало, проте решта тіла була байдужою до цього відчуття. Навіть не зміг піднести руки, щоб захиститися від променів сонця, що світило з того самого боку, звідки лунали крики.

Підбігли люди — ці вже були одягнені — та перелякано і схвильовано дивилися на нас. Я чув потік запитань: «Що з вами сталось?», «Хто ви?», «З вами все гаразд?».

Я цих людей боявся, однак спробував відповісти, що не знаю, та губи мене не послухалися. Вони лише слабо ворухилися й жодних звуків не видавали.

На мене й на інших голих людей швидко накинули якісь ковдри, дали гумові капці й допомогли підвестися. Це далось вкрай важко — відчуття в кінцівках з'являлися, але дуже повільно. Люди навколо весь час у нас про щось запитували. Наскільки я зміг помітити, жоден не спромігся відповісти, навіть м'язистий блондин. Обличчя всіх голих не виявляли емоцій, однак я бачив у їхніх очах той самий страх, що його відчував сам, — безмежний всеосяжний страх, якого ти не можеш позбутися через своє неслухняне тіло.

Під'їхала біла машина з червоним хрестом, до якої нас по одному впускали через задні двері. Загалом у ковдрах виявилось семеро наляканих людей: троє жінок і четверо чоловіків. Один, щоправда, був іще підлітком і, здавалося, його очі від страху ставали більшими, ніж в інших.

Ми дивилися одне на одного в пошуках відповідей, але запитань не ставили, просто сидіти й не падати — це вже було чималим досягненням. Попри калатання серця, для мене все відбувалось як уві сні: шум двигуна, уривчастий рух машини — усе наче кадроване, несправжнє, а справжній лише страх.

Із нами в салоні був худорлявий старший чоловік у білому халаті з дуже густими вусами. Його присутність лякала найбільше. Він повсякчас повторював: «Не хвилюйтеся, з вами все буде гаразд, ви в безпеці». На нас його слова не справляли жодного позитивного враження,

оскільки поняття безпеки було взагалі якимсь незрозумілим.

Невдовзі авто, у якому ми їхали, зупинилося — й ми почули заклики виходити. Після чималих внутрішніх зусиль і за допомогою сторонніх ми опинилися перед триповерховою пошарпаною будівлею, якій, вочевидь, було щонайменше сто років. Можливо, колись вона й слугувала маєтком заможним людям, однак її тогочасний стан нічого втішного про своїх мешканців сказати не міг. Штукатурка в багатьох місцях полушилася, а де-не-де навіть видніли величезні тріщини. Але гнітюче враження від будівлі спричиняло навіть не це: щільно ґратовані вікна й навіть будь-які отвори змушували все в людині болісно стискатися. Навколо невеличкого прибудинкового дворика височіли смереки, що в цьому антуражі здавалися чорно-зеленими ґратами, які, мов у злому жарті, римуються з ґратами на вікнах.

Коли нас заводили крізь високі дерев'яні двері гнітючої будівлі, я помітив біля них червону табличку з написом, який, однак, не розгледів. Чомусь ця табличка надала будівлі ще більшої непривітності .

Усередині виявилось багато людей у білих халатах, які без особливого зацікавлення проводжали нас поглядом, коли ми крокували довгими, сірими, непривітними коридорами. Можливо, це відбувалося тому, що поряд із ними перебували люди в піжамах, які мали

ще дивніший вигляд, аніж ми: деякі нервово сміялися, інші ніби навмисно корчили гримаси.

Сходами нашу групу вивели на третій поверх, що починався з помальованих у білий колір залізних ґрат.

Великим сірим ключем відімкнули заґратовані двері запустили нас досередини короткого вузького коридору, за яким уже була простора величезна зала з безліччю вікон, залізними ліжками біля них і столами в центрі.

Тим часом мені ставало краще — я починав злегка щось відчувати. Той факт, що шкоди не завдають, дещо заспокоював. До того ж, відчувалася слабкість у всьому тілі й важкість у голові. Здавалося, міркую я ніби швидко, однак із значним сповільненням та якимось уривчасто голова подає сигнали тілу.

Разом із вусатим старшим чоловіком зайшов молодик у темному одязі та з великим шрамом на правій щоці. Він по черзі підходив до кожного з нас, людей у ковдрах, і ставив ті самі запитання: «Ви знаєте своє ім'я?», «Знаєте, як опинилися в лісі?». Ніхто не промовляв ані слова, лише з помітним зусиллям усі заперечливо хитали головами.

Певно, спостерігши страх в очах людей, молодик із шрамом голосно, так, ніби ми глухі, прокричав: «Вам нічого не загрожує! Ви в цілковитій безпеці! Вам ніхто не завдасть шкоди!»

Ці слова потроху вгамовували серцебиття, але здатності говорити й вільніше рухатися не додавали.

До того ж я відчував, що найбільший страх виникає не через зовнішній, а радше через внутрішній чинник. Страшенно лякало те, що я нічого не розумію й не пам'ятаю. Інформаційна порожнеча, як морок, огортала свідомість, і слова молодика тут не допомагали.

У ті рідкісні секунди, коли страх полишав мене, траплялося, що мої очі ненароком знаходили серед людей знайому білявку, яку я першою побачив на галявині. Щось вирізняло її з-поміж інших, і не лише серед людей у ковдрах, а загалом серед усіх, хто мені траплявся. Інші, здається, на неї так не реагували. Молодик із шрамом сказав дядькові з густими вусами, що можна починати обстеження, і той заводив нас по черзі за ширму й ретельно оглядав, дослухаючись до звуків у грудях, та робив заміри всілякими приладами.

Вусань, здавалося, щиро бажав запевнити, що нами опікуються й тепер усе буде добре. Мені ці слова не дуже допомагали — полотняна в дірках ширма, білі халати, пошарпані стіни, ґрати на вікнах не навіювали спокою, хоча я не міг зрозуміти, що саме мені тепер загрожує.

Коли огляд було завершено, вусань якийсь час схвилювано розмовляв із «шрамом». Обоє мали стурбований вигляд і час від часу скося поглядали на нашу оголеноковдрану групу.

З'явилися ще люди в білому одязі й повели нас, окремо чоловіків і жінок, до кімнат у різних кінцях зали.